

ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ 1-20
ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:
ΟΛΑ ΣΤΟΝ ΥΜΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΠΡΟΣΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΩΝ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Για να υπάρχει ύποπτος υπάρχει παραπονούμενος, όμως υπάρχει...

Τεκμήριο αθωότητας.

Φανταστήκατε να μην υπήρχε το μαγικό αυτό τεκμήριο;

Αν δεν υπήρχε το τεκμήριο αθωότητας τότε εξ αντιδιαστολής με άνεση θα βασίλευε το τεκμήριο της ενοχής.

(Σημ. το τεκμήριο της ενοχής είναι άλλο τεράστιο θέμα, με τεράστια βάση άλλης νομικής κατάστασης και άλλης φιλοσοφικής διάστασης και αναλύεται σε άλλο κεφάλαιο όπου εκθέσαμε τους όρους και προϋποθέσεις εφαρμογής του.)

Επομένως όλοι θα είμασταν εκ προίμιου, (ως εκ τεκμηρίου) ένοχοι, οι δίκες θα ήταν «συνοπτικές» (με την κακή έννοια του ολοκληρωτικού όρου και όχι απλά της μικρής χρονικής διάρκειας) και ας φανταστούμε το εντός της δικαστικής αιθούσης σκηνικό:

ο δικαστής δεν θα επέτρεπε καν απολογία(απολογία σημαίνει απάντηση/απόκρουση κατηγορίας και όχι συγγνώμη όπως κατά απόλυτο λάθος «arologise» λέγεται στα Εγγλέζικα) του κατηγορουμένου με βάση τα όσα τώρα γνωρίζουμε ή στην καλύτερη περίπτωση και αν ακόμη απολογείτο ο κατηγορούμενος, ο δικαστής δεν θα άκουγε ούτε λέξη, ο δε εισαγγελέας βαριεστημένος με τα ίδια θα ήταν ειρωνικός με τους κατηγορούμενους, η στενογράφος δεν θα χρειαζόταν να μπει στον κόπο να γράψει κάτι, άρα συνοπτικότητα(ήδη) καταδικασμένος αφού το βάρος απόδειξης της αθωότητας, θα το είχε ο ίδιος στους ώμους του και ας μας πεί κάποιος τον τρόπο, πώς θα μπορούσε να αποδείξει ότι δεν είναι ελέφαντας. Οσό για δικηγόρους - ούτε κουβέντα, αχρείαστη «πολυτέλεια».

Αρα λοιπόν άπαντες πιθανόν θα είμασταν στην φυλακή συμπεριλαμβανομένων και των «βαρδιάνων» κατεχόντων διπλό ρόλο δεσμώτη - δεσμοφύλακα.

Το τεκμήριο αθωότητας είναι η πρώτη ιεραρχικά και η μεγαλύτερη σε φιλοσοφικό όγκο κατάκτηση του ανθρωπίνου πνεύματος στο πεδίο της ποινικής δικαιοσύνης, ωσάν θεϊκό της Θέμιδας δώρο, προς τους ανθρώπους.

Η ιστορία δεν έχει λόγια να περιγράψει το μέγεθος της ασυδοσίας και τον αριθμό των εκτελεσθέντων (άνω των 50.000) Καλβινιστών (Ουγενότων) στην Γαλλία την νύκτα της γιορτής του Αγίου Βαρθολομαίου στις 24 Αυγούστου του 1752, αφού ο εκδύσας την διαταγή της σφαγής, Κάρολος ο Θ΄, δεν γνώριζε λέξη ο άνθρωπος γι' αυτό αυτό το τεκμήριο, αλλά ούτε και το μέγεθος της ασυδοσίας αργότερα κατά την περίοδο της Γαλλικής και της Ρωσικής επανάστασης, για τον πολύ απλό λόγο ότι όλοι αυτοί οι εκτελεσθέντες είχαν την ατυχία να μην γνωρίζουν και επομένως να μην προτάξουν το τεκμήριο αθωότητας, ώστε με ασφάλεια να οχυρωθούν πίσω από το αμυντικό τοίχος της (εκ νομικού τεκμηρίου) προστατευόμενης αθωότητας τους. Αν το έκαναν αυτό τότε τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά κατά εκατόν ογδόντα μοίρες: οι κατηγοροί θα έφεραν στους ώμους τους το βάρος να αποδείξουν την ενοχή τους. Επομένως αφού στις ως άνω συγκεκριμένες διαδικασίες το μαγικό αυτό τεκμήριο ήταν απόν, τότε (δυστυχώς γι' αυτούς) οι Ουγενότοι αλλά και οι Γάλλοι και οι Ρώσσοι αντεπαναστάτες θα έπρεπε να κάνουν το αντίθετο: να αποδείξουν οι ίδιοι ότι δεν ήταν ένοχοι ή στην καλύτερη γι' αυτούς περίπτωση εξ ιδίων να αποδείξουν ότι ήταν αθώοι. (με ποιό τρόπο όμως, αφού αυτοί ήταν σε απολύτως υποδεέστερη κατάσταση, ενώ η άλλη πλευρά σε απόλυτα ισχυρή θέση;)

Επομένως το τεκμήριο αυτό για την ανθρωπότητα -

είναι η εκδιώκουσα το νομικό σκότος αναλάμπουσα ακτίνα φωτός.
είναι το μετά τον Προμηθέα ελπιδοφόρο «πύρ» του δικαίου.
είναι ο υπέρλαμπρος αστήρ του απόλυτου νομικού πνεύματος.
είναι ο απόρθητος αμυντικός πύργος της δικαιοσύνης.
είναι ιδέα.
καταληκτικά είναι ο θρίαμβος της δικαιοσύνης.

Το τεκμήριο της αθωότητας είναι νομικό ευεργέτημα, ισχυρότατο, αιθαλές και αστείρευτο σε ενέργεια δικαίου. Ως προς το σύνολο των κανόνων με βάση τους οποίους τεχνικά λειτουργεί δεν εξαντλείται με την τελεσιδίκηση της διαδικασίας του πρωτοδίκου επαρχιακού δικαστηρίου και διατηρώντας την ισχύ του, εξακολουθεί να τελεί εν ζωή ακόμη και στο εφετείο (για την περίπτωση της Κύπρου) και στην όποια επόμενη και μεθεπόμενη άσκηση ετέρων ενδίκων μέσων.

Δρα ως δυναμική ομάδα ηθικών αντισωμάτων τα οποία συγκροτούν υπερασπιστικό υποστηρικτικό νομικό πλέγμα διαφύλαξης των κυττάρων της δικαιοσύνης, συνεπώς ουσιωδέστατο ιδεαλιστικό όπλο στον αμυντικό και επιθετικό αγώνα ενώπιον κάθε πρωτοδίκου βαθμού, αλλά και κατ' αναλογία σε όλους τους επόμενους βαθμούς πέραν του πρώτου.

Διευκρίνιση για θέμα το οποίο ακόμη και δικηγόροι λανθάνονται:

(με κάθε εκτίμηση στους φίλους δικηγόρους – ο γράφων δεν τους κάνει τον «νομο διδάσκαλο», απλά τώρα συζητούμε νομικά, αφού κανένας ... «δεν ξέρει νομικά» και με ταπεινή συναίσθηση των αδυναμιών μας, όλοι οι δικηγόροι -εκτός από τους... ξερόλες- όλοι συνεργαζόμαστε μεταξύ μας μέσα στην επιστήμη που μπλέξαμε) το τεκμήριο της αθωότητας δεν λήγει πρωτοδίκως.

Και είναι λογικό διότι-

αν δεν ήταν ενεργό το τεκμήριο αυτό **και μετά τον α΄ βαθμό,**

(άρα κατ' επέκταση να έχει την δύναμη να τρέφει, να δίνει νομική αξία, να συντηρεί και διατηρεί ακόμη και μετά τον πρώτο βαθμό ζώσα την προσπάθεια της αλήθειας και του δικαίου),

τότε για ποιό λόγο να ακούσουμε ως κοινωνία τί έχει να μας πεί στο δευτεροβάθμιο μέσα από την ολική του νομική/επιχειρηματική προσπάθεια, ο πρωτοδίκως καταδικασθείς;

Επομένως αν πρωτοδίκως εξέπνεε(δηλ. απεβίωνε) η καλυπτική ισχύς και η ιδέα της νομικής προστασίας του τεκμηρίου αυτού προς τον άνθρωπο, αυτό θα σήμαινε ότι αποφασιστικά πλέον και εξ ορισμού είναι «εντελώς ένοχος» ο καταδικασθείς - δηλ. δεν υπάρχει καμία άλλη γι' αυτόν νομική θεραπεία! Άρα λοιπόν για ποιό λόγο να σπαταλήσει (αδίκως) χρόνο το εφετείο για να ακούσει μια υπόθεση ...κλινικά νεκρή; Για ποιό λόγο η δικαιοσύνη να κληθεί να αποφασίσει εκ δευτέρου για την ενοχή ή μή ενός ανθρώπου ο οποίος τελεί εστερημένος της ιδεαλιστικής όχι απλά κατοχής, αλλά της πλήρους κυριότητας του ηθικονομικού αυτού ευεργετήματος; Και αφού δεν φέρει πλέον αυτή την ασπίδα δικαίου, τί θα επικαλεστεί, πού θα στηριχθεί και τί αγώνα θα δώσει αφού δεν θα ακουστεί καν; Ποιός λογικός άνθρωπος θα μπορούσε να θυσιάσει έστω και ένα λεπτό για να ακούσει έναν νομικά κλειδωμένο ένοχο;

Όμως το εφετείο «ακούει» τον πρωτοδίκως ποινικώς καταδικασθέντα, άρα ναι, εξακολουθεί να υφίσταται το τεκμήριο της αθωότητας. Όσο υπάρχουν ένδικα μέσα, υπάρχει και τεκμήριο.

1. Αντισυμβατική σημείωση:

Ομού μετά των νομικών θεμάτων –και επειδή όλα είναι φιλοσοφία– καθ' ημάς το τεκμήριο αυτό δεν εξαντλείται πρωτοδίκως, παραμένοντας οι ρίζες του ζωντανές ακόμη και μετά από ...χίλια ένδικα μέσα **και για έναν** σημαντικό «εσωτερικό» λόγο.

Ο λόγος είναι απλός αλλά τεράστιος: **η δικαστική πλάνη.**

Η δικαστική πλάνη είναι η χειρότερη κατάρα της δικαιοσύνης.

Υπάρχει άνθρωπος ο οποίος μπορεί να δηλώσει ενώπιον και προς την κοινωνία των ανθρώπων με 100% βεβαιότητα, ότι αποκλείεται να υπάρξει δικαστική πλάνη για ένα θέμα, ακόμη και σε δέκα συνεχόμενες (πολυμελείς μάλιστα) συνθέσεις δικαστικών

σχημάτων, από την κατ' ιεραρχία χαμηλότερη έως και την ανώτατη βαθμίδα; Ο γράφων με μεγάλο φιλικό ενδιαφέρον θα ήθελε να συνομιλήσει μαζί του «σίγουρου» για ανταλλαγή σκέψεων.

Ασφαλέστατα και δεν θέλουμε ούτε να προσβάλουμε, ούτε και να κατηγορήσουμε την δικαιοσύνη μας και τους δικαστές μας, αντίθετα υπάρχει σεβασμός - εξ άλλου π.χ. στην θέση τους μπορεί να ήταν και η ταπεινότητα του γράφοντος, ο οποίος εκλήθη να υποβάλει προς τούτο αίτηση, όμως είχε άλλες εθνικές προεραϊότητες στην ψυχή του.

Το μόνο που θέλουμε να υποβάλουμε είναι η επί του εδάφους αλήθεια: οι δικαστές δεν είναι «ανώτεροι» έναντι κανενός - αν ήταν ...ανώτεροι θα ήταν υπεράνθρωποι-είναι στην συντριπτικότερη τους πλειοψηφία καλοί και έντιμοι άνθρωποι αλλά και συνάμα απλοί, όπως όλοι μας και επειδή είναι σαν κι' εμάς και ακριβώς γι' αυτό τον λόγο και είναι κατάλληλοι ως ...όμοιοι μας, να «μας δικάζουν», επομένως ως απλοί άνθρωποι που είναι, και μπορεί να ...πλανηθούν.

Αν πλανηθούν οι δικαστές δεν θα τους ...καταδικάσουμε κακόβουλα και εκδικητικά, θα προσπαθήσουμε να δείξουμε κατανόηση-τόσα ήξεραν έτσι έκριναν, αφού μόνο ο Θεός τα ξέρει όλα και άρα κρίνει αλάνθαστα.

Η κατά πλάνη εσφαλμένη κρίση, είναι ένα «σύμφυτο» δύσκολο αρνητικό θέμα παθογένειας της δικαιοσύνης, αισειερνόμενο εντός της πορείας του ανθρώπινου βίου, εκπηγάζων ως χαρακτηριστικό εκ της ανθρώπινης ατέλειας και το οποίο μάλλον δεν θα εξαλειφθεί ποτέ. Κατά της εκδήλωσης και των συνεπειών της δικαστικής πλάνης, θα πρέπει θεραπευτικά να επικεντρωθούν όλες οι προσπάθειες αντιμετώπισης, επανόρθωσης και αποκατάστασης της προκληθείσας προς το δίκαιο βλάβης.

Η πλάνη είναι δυστυχώς ένας διαχρονικός μη εξολοθρευσίμος δικαιοϊκός «ιός».

Δικαστής τις, του επαρχιακού δικαστηρίου Λεμεσού, πριν πολλά χρόνια απευθύνετο από καθέδρας κουνώντας μάλιστα και το χέρι του, σε κατηγορούμενο γραφικό ταξιτζή και τακτικό θαμώννα του δικαστηρίου, ο οποίος καθόταν στην αίθουσα περιμένοντας την σειρά του για να δικαστή

λέγοντας του ενώπιον όλου του ακροατηρίου: *«τώρα ρε...(τάδε), τζι'ασσε έβρω ένοχον, έννα σε κανονίσω»!*

Πλάνη.

Ο άνθρωπος τελούσε εν απολύτω πλάνη.

- Καθ' ημάς δυστυχώς, δεν ήταν κανονικός δικαστής.

- Καθ' ημάς οι δύο λέξεις 1.δικαστική 2. προ-κατάληψη, κατέστρεψαν εκ προ-οιμίου και έθεσαν εκτός αγώνα, τις άλλες δύο εκ της Θέμιδας διατεταγμένες υψηλές θεραπευτικές του δικαίου λέξεις,

την δικαστική 1.«εγγύηση» και την δικαστική 2.«ασφάλεια» δικαίου.

Ως απλοί δικηγόροι με τα λιγοστά μας νομικά, θεωρούμε ότι ακόμη και δέκα δολοφόνοι ναι, «δικαιούνται» τις εγγυήσεις αυτές, πόσο μάλλον ο ως άνω απλοϊκός άνθρωπος.

Κάθε υπόθεση κρίνεται ξεχωριστά και με βάση τα εκάστοτε δικά της περιστατικά, όσες υποθέσεις και αν συσσωρευτούν σε βάρος ενός προσώπου. Ο δικαστής είναι υποχρεωμένος με απόλυτη υπομονή να «ακούσει» **και μετά** να αποφασίσει.

Ο Αριστείδης ο δίκαιος μας άφησε αιώνια κληρονομιά: *«άκουσον μεν πάταξον δε»!*

Οι φωνασκίες και απειλές κατά του πολίτη από καθέδρας «προδικαστικού» χρονικού βαθμού, θεωρούμε ότι δεν αποτελούν την υψηλότερη αρετή του καλού δικαστού.

Συντρέχον θέμα:

ως κατέχων το τεκμήριο της αθωότητας (και συνάμα πάντοτε με κάθε σεβασμό στον αντίστοιχο παραπνοούμενο, όμως όταν μιλούμε νομικά οι δικαιοϊκές ισορροπίες θα πρέπει να τηρούνται)

ο κατηγορούμενος

πρέπει επιτέλους να πάψει να εκτίθεται ως θέμα προς δυσφημιστική... «διαφήμιση», χλευασμό και κουτσομπολιό κατά την προσαγωγή στο δικαστήριο, διότι το τεκμήριο της αθωότητας καταρρακώνεται πρώτα μέσα του(κατηγορούμενου) και μετά έξω στο κοινό που παρακολουθεί την δημόσια και εν παρελάσει προσαγωγή του προς την ποινική διαδικασία,

ούτε χρειάζεται να θυμίσουμε, ούτε και να ξαναπούμε τα αυτονόητα για το γνωμικό ότι «είναι πολύ μικρός ο κόσμος» και αφού ο ένας ξέρει τον άλλο, άρα ο στιγματισμός και η άκυρη ηθική αμαύρωση του κατηγορούμενου στην πορεία μέσα στο εδώλιο, άλλως «κλουβί» και άλλως στην Κυπριακή διάλεκτο «σεντουκούϊ», είναι δεδομένα και ποιός θα νοιαστεί αν τελικά αθωωθεί (και **αν ανακοινωθεί καν η αθώωση του και αν τα «κανάλια» θα την προβάλουν**).

Προσαγωγή υπόπτων και υποδίκων.

Γνωρίζουμε ότι την κύρια ευθύνη φέρει η αστυνομία (η οποία αν και «φίλη μας» και καλή «συνεργάτις» ημών των δικηγόρων, την οποία ασφαλώς και εκτιμούμε, δυστυχώς όμως εδώ κάνει σοβαρό λάθος) με τις λανθασμένες της ενέργειες ενίοτε προβολής άσχημου και υπερβολικού «σιούς» ως εκτελεστική εξουσία, όμως είμαστε βέβαιοι ότι τα επαρχιακά, το ανώτατο δικαστήριο και βεβαίως το δικαστικό ιερατείο, έχουν καλόπιστο καθοδηγητικό/επιβολής λόγο για το θέμα αυτό και συνεπώς μπορούν να δώσουν τις κατάλληλες οδηγίες στην αστυνομία/διοίκηση αστυνομίας όχι βέβαια στον τρόπο εκτέλεσης των εν στενή και εν υπηρεσιακή εννοία αστυνομικών καθηκόντων, αλλά στον τρόπο εκδήλωσης και παρουσίασης/τρόπο ενέργειας και το «φαίνεσθαι» της όλης δράσης της εντός των δικαστηριακών εγκαταστάσεων κατά την προσαγωγή υπόπτων ή υποδίκων. Κυρίαρχο όμως και καθοριστικό ρόλο βεβαίως ούτως ή άλλως κατέχει η διοίκηση της αστυνομίας. Το θέμα που αναλύουμε ανάγεται στην σφαίρα του δημοσίου συμφέροντος και του δημοσίου ενδιαφέροντος σχετικά με το τεράστιο κεφάλαιο που λέγεται προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του σεβασμού τους. Το θέμα ανθρωπίνων δικαιωμάτων ενδιαφέρει όλη την κοινωνία, μας ενδιαφέρει όλους και έναν έναν ατομικά. Είναι σοβαρότατο! Ποιό σοβαρό δεν υπάρχει! Επομένως όλοι έχουμε λόγο.

Κοινωνικοφιλοσοφικονομική αντίκριση του θέματος μέσα από απλές σκέψεις:

- Μα αν ο προσαγόμενος στο δικαστήριο ήταν **όντως ένοχος** τότε η αστυνομία τον έφερε **σε λάθος** μέρος: έπρεπε να τον πάρει **κατ'ευθείαν στον «Αην Δεμέτην» στην φυλακή**, ώστε να μην διαθέσει αχρείαστα αστυνομική δύναμη

(την στιγμή μάλιστα που η αστυνομία άσχημα μαστιζόμενη και αυτή από λειψανδρία «δανείζεται» λέει στρατιωτικούς για την φύλαξη λέει των αεροδρομίων μας και νευραλγικών εγκαταστάσεων, λες και η Εθνική Φρουρά έχει περίσσειμα σε προσωπικό – θεωρούμε ότι οι λαβόντες αυτή την απόφαση πολιτειακοί, το λογικά πιθανότερο είναι ότι δεν πήγαν ποτέ σε στρατόπεδα της Εθνικής Φρουράς, ώστε πραγματικά να δούν στην πράξη την λέξη «λειψανδρία», άλλως δεν εξηγείται η ακατανόητη και καθ'ημάς επιχειρησιακά λανθασμένη σε βαθμό παρανομίας διαταγή απόσπασης στρατιωτικών για ανάληψη αστυνομικών καθηκόντων. Αλήθεια γιατί δηλαδή να μην γίνεται το αντίθετο: απόσπαση αστυνομικών για εκτέλεση στρατιωτικών καθηκόντων όταν δεν «βγαίνουν» σκοπιές και μάλιστα σε σημεία...)

αλλά ακόμη και να μην σπαταλήσει αχρείαστα τα καύσιμα των περιπολικών με προορισμό το δικαστήριο.

Επομένως για να φέρνει κάποιον στο δικαστήριο η αστυνομία και όχι να τον πηγαίνει κατ'ευθείαν στην φυλακή,

τότε έχουμε να κάνουμε με κάποιον άνθρωπο οτιδήποτε έκτος από καταδικασθέντα/ ένοχο. Για την (νομική) ακρίβεια έχουμε έναν... **ΥΠΟΠΤΟ**. Εξ άλλου στα αστυνομικά μυθιστορήματα και κινηματογραφικά έργα «είμαστε όλοι ύποπτοι»! Εδώ οφείλουμε να συμφωνήσουμε με τις αστυνομικές ταινίες στις οποίες κατά την διερεύνηση εγκλημάτων είναι «όλοι ύποπτοι», π.χ. ακόμη και ο πιό στενός και καλός συγγενής του θύματος, ακόμη και ο αγαθός τη ψυχή πρόεδρος του φιλανθρωπικού σωματείου και ο φιλάνθρωπος γραμματέας της φιλοπτώχου αδελφότητας. Ναι η αστυνομία πρέπει να εξετάζει τα πάντα με σκοπό να εντοπίσει ύποπτους, ώστε επεξεργαζόμενη το όλο θέμα να ξετυλιχθεί το νήμα για να βρεθεί ο ένοχος.

Όμως ας δούμε μία «άλλη περίπτωση»:

ο Α εσκεμμένα και με δόλο ή και ακόμη και από λάθος δίδει π.χ. τον αριθμό του αυτοκινήτου του Β στην αστυνομία για κάποιον θέμα, με αποτέλεσμα ο Β να συλληφθεί και ο οποίος «Β» π.χ. θα προσαχθεί δημοσίως και σιδηροδέσμιος στα δικαστήρια - έστω και αν θα αφεθεί ελεύθερος μετά την άρση της παρεξήγησης. Να σημειωθεί ότι από ...ατυχία στην θέση του «Β» μπορεί δυνητικά να είναι ο κάθε καλός και έντιμος πολίτης αυτού του τόπου, μή εξαιρουμένου π.χ. του γράφοντος. Αυτό είναι λογικό;

Αρα με την δημόσια έκθεση του προσαγόμενου ύποπτου στο δικαστήριο η αστυνομία παρανομεί άσχεφα προβάλλοντας και παράνομα προσβάλλοντας τον πολίτη.

Διότι πώς μπορούμε να ξεχάσουμε τι έλεγαν στο χωριό του γράφοντος οι χωριανοί για κάποιον μάτι που είναι καλύτερα να βγεί παρά το όνομα ... και για κάποια ρετινιά! Αρα αφού όλοι είναι ...ύποπτοι και αφού μπορεί, μέσα στα απίστευτα παιγνίδια που παίζει η ζωή στην πορεία του δύσκολου βίου των ανθρώπων να «μπλέξουμε όλοι», ακόμη και οι ...«υπεράνω», επομένως μπορεί ο κάθε άνθρωπος να βρεθεί σε αυτή την θέση.

Αρα με κάθε εκτίμηση καλούμε την αστυνομία σε φειδώ, και πάλι σε φειδώ και προσοχή στην παρουσίαση των υπόπτων.

Είμαστε όλοι, δικηγόροι και πολίτες καθημερινοί μάρτυρες, είτε εξ ιδίας γνώσης, είτε και από τα τηλεοπτικά μέσα:

κατά την προσαγωγή οι ύποπτοι για να καλύψουν τις χειροπέδες βάζουν μπροστά τα σακάκια τους, βάζουν σε έκταση τα μανίκια των πουκαμίσων τους, κάνουν ότι κρατούν (δήθεν) τσάντα, τσαντάκια, φακέλλους, μπουκάλια με νερό κ.λ.π. - λογικά κάνουν όσα θα τους επιτρέψει η αστυνομία για να αποκρύψουν τις χειροπέδες.

Αρα η κοινωνία ευρίσκεται μάρτυρας προ καταπάτησης και πλημμελούς έως πλημμελέστατης προστασίας των δικαιωμάτων των μελών της.

Ας δούμε λίγο σκληρά μεν, όμως αληθινά και δίκαια το θέμα αυτό και τις ευθύνες τινών εκ των πολιτειακών κρατούντων σε αντιπαραβολή με άλλες καταστάσεις:

για εξυπηρέτηση καλών, κακών, δίκαιων ή αδίκων ή ιδιότροπων ή μή ιδιότροπων αιτήσεων και απαιτήσεων, αλλά ενίοτε και προς υλοποίηση χαμηλού επιπέδου ανοησιών τινών πολιτειακών, τότε αρμόδιοι και αναρμόδιοι χωρίς δισταγμό, μπορεί και να κατεδαφίσουν και να ξανακτίσουν χωρίς λόγο τμήματα δημοσίων κτιρίων, να αλλάξουν πορείες δρόμων, να ξηλώσουν τα καλής έως άριστης κατάστασης πεζοδρόμια έξω από τα σπίτια μας και να τα ξανα-κατασκευάσουν και όλοι εμείς απλά σκεπτόμενοι απλοί άνθρωποι να διερωτόμαστε «μα γιατί το έκαμαν τούτον;» Η (διαζευκτικό) να αγοράσουν συστήματα ή κάποια άκυρα όμως πανάκριβα μηχανήματα ή άλλο υλικό και απλά όχι ως σχήμα λόγου, αλλά κυριολεκτικά να πετάξουν τα αντικείμενα αυτά στις αποθήκες: όλα αυτά πανεύκολα!

Μπορεί (ειδικά όταν πλησιάζουν εκλογές) να ανεγείρουν κάθε μορφής και μεγέθους κτίριο μάλιστα και με συνοδεία της λάμπης εντυπωσιακών «εφέ»: για τα εγκαίνια λέει.

Όταν υπάρχουν αναγραφές σε τοίχους ή κτίρια οι οποίες είναι υβριστικές σε πρόσωπα της «παρέας» ή στο σύστημα τότε αστραπιαία θα βρεθούν άριστοι πογιατζήδες και εκατοντάδες λίτρα πογιάς, μηχανήματα, ξύστρες, τριφτήρια, διορθωτικά, χλωρίνες, μέχρι και ανθόνερο και εν μια νυκτί θα σπεύσουν τα συνεργεία να τα διαγράψουν και καθαρίσουν τους τοίχους

ΟΜΩΣ

για

i π.χ. για καθαρισμό και απακατάσταση της ευπρέπειας και της ομορφιάς των υπέροχων πόλεων μας από

απρεπείς, άσχημες και βρώμικες αναγραφές πρόκλησης φθοράς και ζημιάς σε δημόσιους χώρους με κακόβουλα, βέβηλα και άσχημα «γράφιτι», κατά της αισθητικής των πολιτών σε κάθε τοίχο, από κάθε λογής και χωρίς λόγο αναγραφές σε δημόσιους χώρους ακόμη και σε σήματα/ταπέλλες τροχαίας και ταπέλλες οδικής καθοδήγησης σε βαθμό καταστροφής που να μην μπορεί ο πολίτης να διαβάσει και καθοδηγηθεί για το πώς θα πάει στο τάδε χωριό, από οπαδικά συνθήματα παντού και διάφορα σχέδια συγκεκριμένων ζωηρών χρωμάτων επί διαφόρων σε κοινή έκθεση δημοσίων χώρων,

ii π.χ. για συντήρηση

ή πογιάτισμα σχολείων ή άλλων κτιρίων

πάντα η ίδια μονότονη απάντηση: «δεν υπάρχει κοντύλι για καθαριστικά και πογιές»!
...Μας περιπαίζουν. (νομίζουν).

Αρα καταλήγουμε ότι ναι,

η πολιτειακή εξουσιαστική ισχύς **μπορεί όταν θέλει να κάνει τα πάντα. Μπορεί να κάνει υποδομές κάθε είδους και οι τυχόν επικαλούμενοι οικονομικοί λόγοι δεν είναι αποδεκτοί ως εν πολλοίς ψεύτικοι.**

Επομένως για το δίκαιο αυτό θέμα, το οποίο αναλύουμε και αφορά την κοινωνία και τα ανθρώπινα δικαιώματα, θα είναι απλή ρουτίνα να κατασκευαστούν στα δικαστήρια κτιριακές υποδομές/ βελτιώσεις/ τροποποιήσεις κ.λ.π. με σκοπό την εξασφάλιση της διακριτικής προσελεύσεως και σωστής προσαγωγής ενώπιον δικαστηρίου/δικαστού των υπόπτων.

Δεν λέμε ότι τινές, εκ των προσαγομένων δεν θα κριθούν στην πορεία ότι όντως ήταν κακά παιδιά, δηλαδή ένοχοι. Όμως «έτερον εκάτερον», διότι όταν μιλάμε νομικά πρέπει να έχουμε οδηγό του πνεύματος μας το δίκαιο και της ψυχής μας την αλήθεια και όχι την νομικά «αγράμματα» προκατάληψη («ξέρεις... άφηστους τούτους τους... διότι τούτοι για νάρκουνται με την αστυνομίαν δικαστήριον εν ένοχοι») διότι δεν είναι έτσι τα πράγματα έστω ακόμη και αν αφορά σε τινά καθ'υποτροπή και κατ'επανεμφάνιση «κακά κοπέλια»! **Και όμως:** ούτε και σε αυτή την περίπτωση των συνήθων υπόπτων να μην είμαστε ποτέ σίγουροι για την ενοχή ακόμη και αυτών των ακραίων περιπτώσεων, διότι απλά στην συγκεκριμένη περίπτωση ναι, μπορεί να είναι αθώοι-

διότι π.χ.

- απλά όντως να μην διέπραξαν τον υπό διερεύνηση αδίκημα,
- μπορεί οι έρευνες της αστυνομίας είτε να είναι σε πολύ πρώιμο στάδιο ή για κάποιους λόγους να παρέμειναν αυτές οι έρευνες καθηλωμένες, άρα να είναι στάσιμα τα μέχρι τότε αποτελέσματα και δεδομένα των αστυνομικών ερευνών, επομένως πιθανόν να προκύψουν οι δύο μαγικές λέξεις «νέα στοιχεία» υπέρ των προσαγομένων, άρα να είναι-όντως- αθώοι),
- μπορεί να γίνουν λάθη ή και λάθος αναγνωρίσεις προσώπων,
- μπορεί να σημειωθούν «καρφώματα» ή «εμφύλιες συγκρούσεις» και π.χ. η μια κλίκα να κατηγορήσει ψευδώς την άλλη κ.λ.π.(συνέβη).

Συνεπώς πρέπει να εφαρμοστεί ο νόμος και όλα να συμβαδίσουν με τις οδηγίες της Θέμιδας και τις θεμελιώδεις αξίες του δικαίου: είμαστε βέβαιοι ότι η κοινωνία δεν θα «παρεξηγήσει» αυτά που εισηγούμαστε.

Μετά τον Θεό, των πάντων ο επόμενος τη τάξει ανώτατος κριτής είναι ο κόσμος μας και η κοινωνία μας, ή οποία έχει απόλυτη ευθυκρισία και δεν θα το δει ως απειλή προς αυτήν ή ως μή διαφύλαξη της έννομης τάξης ή ως προώθηση της εγκληματικότητας, αλλά **αντιθέτως**

θεωρούμε ότι εν τη σοφία της θα το εκτιμήσει.

Οι μόνοι που δεν θα τους αρέσει πιθανολογούμε ότι θα είναι τινά(όχι όλα) τηλεοπτικά κανάλια λόγω απώλειας κουτσομπολίστικης θεματικής ύλης εξ αιτίας της κατ'αναλογία αντίστοιχης μείωσης βοράς, που αναγκαστικά θα υπάρξει(μειωμένη) στον βωμό της τηλεοπτικής αρπακτικότητας.

Είναι όντως πολυσυζητημένο αυτό το θέμα και για να μην το επ-ανακυκλώνουμε άσκοπα με τα πολύ γνωστά και τετριμμένα, επαναπαραθέτουμε επιστολή μας ημ. 18/11/13 προς τον τότε αστυνομικό διευθυντή Λεμεσού το περιεχόμενο της οποίας επαναλαμβάνουμε στην παρούσα μας αναφορά. Και παραθέτουμε αυτή την επιστολή λιθαράκι της ταπεινής προσωπικής μας προσπάθειας για εκπλήρωση του καθήκοντος μας προς την κοινωνία διότι: το θέμα αφορά και ενδιαφέρει την κοινωνία, τίποτα δεν είναι δικό μας, τίποτα δεν παίρνουμε μαζί μας και όλα είναι και εσαεί παραμένουν κτήμα της κοινωνίας –

και αφού όλα ανήκουν στην κοινωνία, επομένως ως τέτοιο κτήμα ανήκουν και στην ολότητα αλλά συνάμα και κατ' ιδανικά μερίδια ατομικής ηθικής ευθύνης και κυριότητας σε όλους μας, στον κάθε άνθρωπο της κοινωνικής μας ομάδας.

Αστυνομική διεύθυνση Λεμεσού.

Προς,

Αστυνομικό διευθυντή

κ. Κουσιουμή.

«Διά τηλεομοιοτύπου»

Κύριε,

ΘΕΜΑ: Τρόπος προσαγωγής συλληφθέντων/υποδίκων στο δικαστήριο Λεμεσού, από πλευράς αστυνομίας.

Αγαπητέ κύριε διευθυντά, εν συνεχεία τηλεφωνικής συνομιλίας που είχαμε σήμερα, σας υποβάλλω και γραπτώς το θέμα:

Είναι εντελώς λανθασμένος ο τρόπος προσαγωγής συλληφθέντων/υποδίκων στο δικαστήριο Λεμεσού, με αστυνομική συνοδεία και φυσικά σιδηροδέσμιο τον συλληφθέντα/υπόδικο διά μέσου του κοινού χώρου των δικαστηριακών κτιρίων με τελικό προορισμό είτε τα κρατητήρια είτε την αίθουσα συγκεκριμένου δικαστηρίου. Αυτό αποτελεί διαπόμπευση του ατόμου αυτού, στον μικρό ή μεγάλο κόσμο του δικαστηρίου, ειδικά σε ένα μέρος και μια κοινωνία που ο ένας ξέρει καλά τον άλλο, όλοι είναι λίγο ή πολύ γνωστοί μεταξύ τους, αλλά και συγγενείς.

Η ζωή φέρνει πολλά: μπορεί κύριε διευθυντά κατά συνομωσία κακών δυνάμεων είτε και από λειτουργία θλιβερών συγκυριών π.χ. να βρεθώ εγώ ή εσείς σε στιγμές δύσκολες. Μπορεί π.χ. να δώσει κάποιος, για κάποιο λόγο τον αριθμό του αυτοκινήτου μου ή του δικού σας, ή επειδή «άνθρωπος ανθρώπου μοιάζει» ίσως δοθεί το όνομα μας για κάποια διερευνόμενη υπόθεση και να βρεθούμε σε δύσκολη κατάσταση, όμως τελικά ναι, να απαλλαγούμε. Παρά την απαλλαγή, όμως η κακή εικόνα δημιουργήθηκε, ο συγκεκριμένος κατά τα άλλα έντιμος άνθρωπος κακοχαρακτήριστηκε - μα αφού όλοι τον είδαμε να περνά μέσα στο δικαστήριο με χειροπέδες, αστυνομίες κ.λ.π. - φωτογραφήθηκε με χίλια φλας και τελικά μπήκε θριαμβευτικά στο άλπουμ των «κακών». Και δεν είναι μόνο αυτό: η εγγύηση της δημοκρατικής κοινωνίας μας προς όλα τα μέλη της για «δίκαιη δίκη», κατέστη μια αναξιόπιστη υπόσχεση αφού πριν ακόμη αρχίσει η δίκη (για συλληφθέντες) ή σε συνεχιζόμενη δίκη (όταν αφορά ήδη υπόδικους) οι προϋποθέσεις της δίκαιης δίκης, τσαλαπατήθηκαν και πλήγηκαν σοβαρά.

Αυτό αποτελεί στίγμα για την κοινωνία μας, στίγμα για την λειτουργία της αστυνομίας μας και κατ'έπекταση, στίγμα για την λειτουργία των δικαστηρίων μας. Ξεχάσαμε την ζημιά στην ασταμάτητη προσπάθεια της αστυνομίας να δημιουργήσει καλή σχέση μεταξύ κοινού αστυνομίας. Από την άλλη δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τα παλιά χρόνια, με τα γεράκια της δημοσιογραφίας που διαπόμπευαν με τον αισχρότερο τρόπο τον πολίτη που συνελήφθη. Εντόπιζαν τον συγκεκριμένο συλληφθέντα στα χέρια της αστυνομίας μέσα στα δικαστήρια - ο οποίος ήταν κρατούμενος μεν από την αστυνομία αλλά συνάμα όχι μόνο απόλυτα απροσάτετος ως προς τα δικαιώματα του, αλλά και απλόχερα εκτεθειμένη βορά προς πάντες - προβάλλοντας τον στις τηλεοράσεις μέσα στα σπίτια μας και μάλιστα με «παγωμένη» την εικόνα του προσώπου του σε «ανφανς» και «προφίλ» φάσεις.

Ευτυχώς το πρόβλημα της εγκληματικής αυτής συμπεριφοράς των μέσων τερματίστηκε, μας απομένει όμως τώρα το σχετικό υπό διερεύνηση θέμα.

Κύριε διευθυντά, μια από βασικότερες αρχές του ποινικού δικαίου, λέει ότι ο κάθε άνθρωπος κατέχει το τεκμήριο της αθωότητας μέχρι την τελική του καταδίκη. Και σαν αστυνομικός που είστε και είμαι σίγουρος ότι έχετε ενδιαφέρει στην μελέτη του ποινικού δικαίου, γνωρίζετε ασφαλώς ότι το τεκμήριο αυτό, δεν εξαντλείται στην ισχύ του από την απόφαση του επαρχιακού, αλλά εξακολουθεί θριαμβευτικά να υπάρχει και να παραμένει ζωντανό ακόμη και μετά την τυχόν καταδικαστική απόφαση του επαρχιακού δικαστηρίου για τον πολύ απλό λόγο, ότι δυνητικά υπάρχει η πιθανότητα να αθωωθεί από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο στην κατ'έφεση διαδικασία, διαφορετικά δεν θα έμπαινε στον κόπο ο νομοθέτης να προβλέψει για την άσκηση των ενδίκων μέσων δευτέρου βαθμού.

Ούτε και ο δικαστής του εφετείου θα δεχόταν ποτέ να «ακούσει» έναν εστερημένον του νομικού ευεργετήματος των πιθανοτήτων του τεκμηρίου αθωότητας (ως πρωτοδικώς καταδικασθέντα) αφού χωρίς το μαγικό αυτό τεκμήριο θα ήταν «κατά προσφυγήν» νομικά «τελειωμένος».

Συνεπώς ας ελέγξει την σπουδή της και ας χαλαρώσει τον υπερβάλλοντα της ζήλο η αστυνομία υποτάσσοντας ως συντρέχουσες εντός των πλαισίων της νομιμότητας και του

σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τις ενέργειες της για το θέμα αυτό, ώστε να παρουσιάζει στο δικαστήριο τους συλληφθέντες με τον σωστό τρόπο: διακριτικά από την πίσω πόρτα του δικαστηρίου, χωρίς να καθιστά τον πολίτη «αξιοθέατο», οιονεί εκ προοιμίου «ένοχο».

Ευχαριστώ διά την συνεργασία

Χρίστος Σάββα
Δικηγόρος

Θα ακολουθήσει κεφ.18